

VOCATIO.

Vocatio inefficax dupliciter consideranda. III, 755, n. 2.
 Vocatio est effectus prædestinationis. III, 756, n. 5; 758, n. 7.

VOLITIO.

Volitio quomodo in Deo ab ejus voluntate distinguenda. III, 218, n. 8.
 Volitio Dei libera in eo habet entitatem, et perfectionem necessariam. III, 236, n. 35.
 Volitio Dei ut libera, et ut a ratione volitionis necessariæ distincta, est actus immanens, et intrinsecus in Deo, et a ratione actus necessarii distinguitur. III, 252, n. 2.
 Volitio in Deo ut sic, et ut distincta a nolitione, vel in quantum est magis unum quam ad aliud, unde id habet. III, 255, n. 7, 8.
 Volitio divina quomodo ad volita creata comparatur. III, 257, n. 10.
 Volitio omnis, etiam simplicis complacentiæ circa aliquam rationem boni versari debet. III, 277, n. 5.
 Volitio finis, vide finis.
 Volitio mediorum, vide medium.
 Volitio simplex, nec virtualiter attingit media. V, 481, n. 2; 485, n. 10.
 Volitio simplex, intentio, et fruitio an differant specie, vide circumstantia mala et fruitio.

VOLITUS.

Volitum directum et indirectum quid sint. V, 385, n. 6, vide circumstantia mala.
 Volitum materiale et formale, vide conformitas.
 Quando sit volitus effectus prævisus in causa, in cujus virtute non continetur, ab eo qui vult causam. VII, 496, n. 20.

VOLO.

Volendi unum et aliud nolendi eadem ratio est in Deo. III, 255, n. 7.

VOLUNTARIUS.

Voluntarii actus notionales, seu ad intra, possunt esse voluntarii, voluntate comitante, vel subsequente ipsos, non autem voluntate, ut principio illorum. IV, 417, n. 4.
 Voluntarium, et volitum non sunt idem. V, 360, n. 2.
 Ut aliquid sit voluntarium non est necessarium quod ametur per modum objecti. V, 360, n. 3.
 Voluntarium dupliciter accipitur, stricte, et late autem idem est, quod spontaneum. V, 360, n. 4.
 Voluntarii definitio traditur. V, 361, n. 5.
 Voluntarium, et liberum non sunt idem. V, 361, n. 6.
 Voluntarium distinguitur ab artificiali, naturali, et violento. V, 361, n. 7.
 Voluntarium esse perfectum, vel imperfectum ex cognitione desumitur. V, 366, n. 2.
 Voluntarium perfectum solum invenitur in natura intellectuali. V, 366, n. 4.
 Voluntarium perfectum in quo consistat. V, 366, n. 4; 369, n. 12.
 Voluntarium perfectum semper dicit deliberationem, et quomodo. V, 368, n. 9.
 Voluntarium perfectum potest esse necessarium. V, 369, n. 11.
 Voluntarium perfectum debet tamen semper esse liberum eminenter, vel formaliter. V, 369, n. 11, vide amor, liberum et necessarium.
 Voluntarium augetur crescente bono. V, 372, n. 19.
 Voluntarium formaliter, et non entitative solum sumptum variatur essentialiter penes liberum, et necessarium. V, 374, n. 26.
 Voluntarium imperfectum, univoce tamen cum perfecto, invenitur in pueris, brutis, et amentibus. V, 376, n. 30.
 Non sequitur laus, vel vituperium ad omne voluntarium perfectum. V, 379, n. 35.
 Voluntarium a voluntate imponitur, non tamen solam voluntatem significat, sed quemlibet appetitum elicitem. V, 383, n. 70.
 Voluntarium multipliciter sumi potest. V, 371, n. 16.
 Voluntarium tollitur per ignorantiam antecedentem. V, 767, n. 27.
 Voluntarium omne est subjicibile regulis rationis. V, 393, n. 30.
 Voluntarium perfectum non invenitur in motibus primo primis. V, 408, n. 6.
 Voluntarium in actibus elicitis a voluntate, vide actus interior, etc. et voluntas.

Voluntariam operationem facit voluntas efficax, non vero inefficax. V, 435, n. 21.
 Voluntarium simpliciter non tollitur per metum, vide timor.
 Voluntarium simpliciter et per se non facit simplex affectus, sed efficax. V, 437, n. 25.
 Voluntarium quomodo aliquid possit esse præter intentionem voluntatis. VII, 494, n. 13.
 Voluntarium aliquid dupliciter per modum causæ physicæ et moralis, et quomodo. VII, 494, n. 13.
 Quomodo dicatur homicidium voluntarium in jure occisio aggressoris in defensionem propriam. VII, 735, n. 6.
 Præceptum et obligatio superveniens voluntario indirecte non solum dat rationem imputabilis, sed etiam voluntarii. VII, 584, n. 4.
 Voluntarium est duplex. VIII, 475, n. 2.

VOLUNTAS.

Voluntas datur in Deo, quia datur intellectus. III, 140.
 Voluntatis objectum Deus ipse est, et creaturæ ut ad ipsum ordinatæ. III, 140.
 Voluntas divina est causa rerum. III, 140.
 Voluntatis divinæ nulla est causa ex parte volentis, sed volitorum. III, 140.
 Voluntatis divinæ efficacia, et immutabilitas ostenditur. III, 140.
 Voluntatis divinæ impeccabilitas, et indeficientia ostenditur. III, 140.
 Voluntas proprie dicta, et voluntas signi in Deo quid. III, 140.
 Voluntatis divinæ signa quinque. III, 140.
 Voluntatis divinæ efficacia quomodo cum libertate nostra componitur, ex Apostolorum doctrina. III, 143, n. 4; 144, n. 5.
 Voluntas posito decreto prævenientis gratiæ necessario operatur. III, 213, n. 29.
 Voluntas in Deo statuitur, et probatur. III, 216, n. 1.
 Voluntas in Deo ad perfectionem pertinet. III, 216, n. 2.
 Ubi est intellectus ibi est voluntas. III, 217, n. 3.
 Voluntas est inclinatio totius suppositi, et nascitur a potentia ei propria elicente actum volendi. III, 217, n. 5; 220, n. 12.
 Voluntas Dei non habet actum amoris circa creaturas possibles in se ipsis, sed actum nolitionis. III, 276, n. 3.
 Voluntas divina an feratur aliquo modo in creaturas possibles sub statu possibilitatis. III, 276, n. 3.

Voluntas divina ferri nequit in possibilia. III, 282, n. 13, 15.
 Nostra vero voluntas necessitari ad illa. III, 282, n. 14.
 Voluntas non potest necessario ferri in objectum, nisi sibi illud necessarium iudicet. III, 285, n. 19.
 Voluntas quomodo potest se habere circa suspensionem actus. III, 288, n. 23; 290, n. 27.
 Voluntatis necessitas unde petenda. III, 305, n. 2.
 Voluntatis divinæ status duplex. III, 310, n. 13.
 Voluntatis variæ acceptiones expenduntur. III, 317, n. 1.
 Quibus voluntatis efficacia significatur. III, 318, n. 2.
 Voluntatis consequentis, et antecedentis differentia. III, 318, n. 2; 319, n. 4.
 Voluntas efficax quæ. III, 319, n. 4.
 Voluntatis efficacia non in omnibus est eadem. III, 321, n. 7.
 Voluntas efficiens, et efficax differunt. III, 322, n. 9.
 Voluntatis efficacia pluribus actibus perficitur. III, 323, n. 11.
 Voluntas divina prius attingit bonitatem suam, quam creatam. III, 346, n. 49.
 Voluntas si se determinaverit, dato concursu ad consensum, quem sensum patitur. III, 357, n. 18.
 Voluntatis divinæ elegans consideratio. III, 382, n. 1.
 Voluntatis creatæ libertas in operando, et contingentia in causam primam, ut in radicem reducitur. III, 382, n. 1.
 Voluntas divina respectu nostræ se habet ut principium operandi, et ut ipsum velle. III, 384, n. 3.
 Voluntas divina ob efficaciam suam libertatem conservat, nec mensurat voluntatem. III, 389, n. 9.
 Voluntatis nostræ dominium, et libertas in quo ponitur. III, 390, n. 10.
 Voluntas divina quomodo habeat efficaciam circa liberos cordis nostri actus antecedenter ad consensum nostrum. III, 392, n. 13.
 In voluntatem nostram duplici via influi potest. III, 406, n. 8.
 Deus eam prævenire debet ut moveat, et qua præventionem. III, 407, n. 9.
 Voluntatis divinæ efficacia ostenditur. III, 412, n. 13; 413, n. 14.
 Voluntas ad quid necessitari potest. III, 442, n. 32.
 Differentia inter potentias quæ se habent ad multa, et voluntatem nostram in quo posita est. III, 454, n. 51.

Voluntatis divinæ efficaciam an resistere possimus. iii, 455, n. 55.
 Quid discriminis inter frustrari, et resistere. iii, 455, n. 55.
 Voluntatis inefficacis in Deo modus explicatur. iii, 470, n. 4.
 Voluntas beneplaciti in Deo duplex, antecedens, et consequens. iii, 470, n. 4.
 Voluntas signi est tantum in eo metaphoricæ. iii, 482, n. 2.
 Per quinque signa voluntas signi dividitur. iii, 482, n. 3.
 Voluntas antecedens beneplaciti quid. iii, 483, n. 5.
 An solum hæc voluntas sit inefficax, et conditionata. iii, 483, n. 6; 483, n. 7.
 Unde peritur distinctio voluntatis divinæ antecedens, et consequens. iii, 483, n. 7.
 Voluntas antecedens et inefficax Dei non est voluntas signi. iii, 488, n. 13, 14.
 Licet hæc voluntas careat effectu, non caret ordine, et bonitate ad illum. iii, 291, n. 49; 493, n. 23.
 Circa quod hæc voluntas versetur. iii, 494, n. 26; 495, n. 27.
 Habet hæc voluntas aliquid efficacitatis sibi annexum. iii, 496, n. 28.
 Voluntatis efficacia unde oritur. iii, 592, n. 20.
 Voluntatis actus primus est simplex alicujus finis volitio. iii, 593, n. 3.
 Secundus voluntatis actus est intentio finis. iii, 593, n. 3.
 Tertius voluntatis actus est ejus electio. iii, 593, n. 3.
 Quartus voluntatis actus, executio seu usus mediorum, et applicatio potentiarum exequentium. iii, 593, n. 3.
 Voluntas, et intellectus se habent ut potentiam ad invicem se moventes. iii, 595, n. 7.
 Voluntas præexistens de fine ante ordinationem mediorum non est sola dilectio finis. iii, 678, n. 20.
 Voluntas inefficax in Deo quid. iii, 690, n. 11.
 Voluntas reprobativa quid respicit. iii, 811, n. 4.
 Quid hæc voluntas complectitur. iii, 811, n. 5.
 In quo hæc voluntas consistat. iii, 812, n. 6.
 Voluntas conditionalis non datur in Deo excludendi aliquos a gloria. iii, 813, n. 8.
 Voluntas Dei quæ unum rejicit, et alterum eligit non potest esse injusta. iii, 848, n. 43.
 Per actum voluntatis producitur aliquis terminus, quo res amata dicatur esse in voluntate, non per modum similitudinis, sed per modum ponderis, et inclinationis determinatæ erga hoc objectum. iv, 142, n. 4; 143, n. 5.
 Ad hoc, ut voluntas determinetur magis ad hoc, quam illud, quid requiritur. iv, 145, n. 8; 146, n. 9; 146, n. 10; 147, n. 11.

Objectum est in voluntate, non per seipsum, nec per similitudinem et representationem, sicut in intellectu, sed per modum proportionis, et coaptationis ad objectum, qua voluntas redditur ponderans, et affecta erga ipsam. iv, 147, n. 11.
 Vocatur hæc voluntas a D. Thoma appetitus complacentiæ. iv, 148, n. 13.
 Non negat S. Thomas aliquid operatum in voluntate, sicut in intellectu. iv, 148, n. 12.
 Terminus productus in voluntate, non habet rationem imaginis trahentis, et contentis in se per representationem objectum. iv, 148, n. 13.
 Actus voluntatis in duplici genere causæ, scilicet formalis extrinsecæ, et finalis dependet a conceptu mentis, et ab appetibili apprehenso active, seu efficienter secundum Cajetanum. iv, 148, n. 13.
 Quando dicit S. Thomas, quod processio Spiritus sancti est a voluntate, ut natura, non sumit naturam pro appetitu innato et non elicit, seu appetitu inani, sed appetitu elicit, licet non arbitrarie, et contingenter, sed cum plena necessitate, et adæquatione. iv, 422, n. 10.
 Voluntas Angelorum est inflexibilis in eo, quod semel elegerunt. iv, 964, n. 14, vide inflexibilitas et regula.
 Voluntatis objectum est finis, et bonum. v, 30, n. 9; 116, n. 18.
 Et quomodo. v, 242, n. 41.
 Intra voluntatem invenitur etiam actus exterior. v, 60, n. 29.
 Voluntas appellatur actus interior. v, 60, n. 29.
 Voluntas naturaliter amat bonum, non tamen hoc vel illud determinate. v, 102, n. 30.
 Voluntas non fertur solum in beatitudinem, seu bonum in communi, sed etiam in particulari in rationem formalem finis ultimi fertur, etiamsi materiale, in quo figitur talis finis, varietur. v, 102, n. 31.
 Voluntas non satiatur fine particulari. v, 140, n. 14.
 Voluntas non intendit producere impulsus, sed frui, et delectari. v, 174, n. 12.
 Voluntatis actus non est beatitudo formaliter. v, 210, n. 34; 213, n. 41.
 Per voluntatis affectum quomodo homo perfectius jungatur Deo, quam per intellectum. v, 212, n. 40; 219, n. 14.
 Voluntas non facit objectum præsens, si ipsum alias non sit præsens. v, 216, n. 46.
 Voluntas non est potentia ita perfecta, sicut intellectus, et quare. v, 223, n. 60.
 Voluntas quomodo remuneratur pro bono. v, 227, n. 8.
 Voluntas necessitatur quoad specificationem,

et exercitium ad amorem Dei clare visi. v, 286, n. 24; 305, n. 6; 517, n. 13, vide Deus.
 Voluntas necessitatur quoad specificationem ad beatitudinem in communi, seu finem ultimum. v, 303, n. 1.
 Voluntatis libertas, et necessitas, vide amor, beatus, libertas et necessitas.
 Voluntas in via a nullo objecto necessitatur quoad exercitium. v, 312, n. 20.
 Voluntas creata non facit objecta, sed supponit illa. v, 319, n. 41.
 Voluntas actu prosecutivo non tendit in malum sub ratione mali, sed sub ratione boni. v, 468, n. 2.
 Voluntas ex conjunctione ad intellectum participat in sua operatione procedere modo collativo. v, 490, n. 6.
 Voluntas movetur moraliter ab intellectu, et appetitu sensitivo, v, 493, n. 12.
 Voluntas efficienter seipsam movet de uno actu ad alium, et etiam Deus in hoc genere causandi solus movet illam. v, 494, n. 15.
 Voluntas quomodo efficienter moveatur de uno actu ad alium. v, 495, n. 17.
 Voluntas in motione sui, et aliarum potentiarum aliquid effective producit in potentia mota. v, 497, n. 21.
 Intra voluntatem nullum agens creatum potest illabi immutando illam efficienter. v, 503, n. 36.
 Voluntas non potest determinari tantum a se ipsa, et quare. v, 504, n. 38.
 Voluntas necessitatur quoad specificationem ad amandum vivere, et esse quantum est ex parte objecti, et per se loquendo. v, 514, n. 6.
 Voluntas a quibus principiis effectivis necessitatur quoad exercitium. v, 519, n. 20.
 Voluntas non potest intendere plura, ut plura, et in hoc quomodo ab intellectu differat. v, 540, n. 17.
 Voluntas inefficax potest esse circa impossibile judicatum ut tale. v, 569, n. 7.
 Quæ quidem inefficax voluntas circa tale impossibile deliberata esse potest, et absoluta. v, 569, n. 8, vide impossibilis.
 Voluntas movetur ab objecto proposito per modum compositionis, et iudicii, non per modum simplicis apprehensionis. v, 575, n. 3.
 Voluntas non confert unum alteri, nec ordinat, nisi ex participatione intellectus. v, 592, n. 2.
 Voluntas efficax facit voluntariam operationem, non vero inefficax. v, 435, n. 21.
 Voluntas in actu justitiæ propter absentiam alicujus objecti non patitur violentiam. v, 424, n. 53; 425, n. 54.

Voluntatis efficacia, vide efficacia.
 Voluntas nequit se suspendere collective ab omni actu stante advertentia intellectus. v, 387, n. 11; 566, n. 30.
 Nec si sic suspenderet, exerceret voluntas suam libertatem. v, 387, n. 13.
 Voluntas habet potestatem ad velle, et non velle, ly non velle sumpto privative, non negative pure. v, 392, n. 26.
 Voluntas in eliciendis actibus non patitur violentiam. v, 411, n. 18.
 Bene tamen hæc voluntas in actibus aliarum potentiarum imperatis ab ipsa. v, 412, n. 19.
 Voluntas potest necessitari a Deo in actu suo eliciendo, non tamen violentari, et quare. v, 412, n. 20.
 Voluntas non redditur volens per actum mere passive receptum in ipsa, debet enim procedere vitaliter ab ea, ut volens reddatur. v, 414, n. 25.
 Voluntas non pateretur violentiam etiamsi posset elicere duos actus contrarios circa idem objectum simul. v, 416, n. 28.
 Voluntas non patitur directe violentiam in cessatione cujuscumque actus, etiam beatifici, sive talis cessatio fiat per subtractionem divini concursus suis per subtractionem objecti, et quare. v, 418, n. 35, vide agens.
 In voluntate potest intelligi duplex violentia, una contra appetitum elicitum, alia contra innatum; nulla autem in ea esset simpliciter violentia. v, 420, n. 39, 40.
 Voluntas non inclinatur ad operandum, nisi supposito motu causæ superioris. v, 422, n. 47, vide agens.
 Voluntas potest imperare aliis potentiis, et sibi. v, 424, n. 51.
 Voluntas non patitur violentiam in actibus sibi ipsi imperatis, quia isti elicit sunt ab ipsa. v, 424, n. 50.
 Voluntatis actus quo sensu sit amabilior actu intellectus. v, 242, n. 41.
 Voluntati divinæ conformari, vide conformitas.
 Voluntas etiam attingit sensibilia, et temporalia, quæ appetitus sensitivus attingit. vi, 51, n. 32.
 Voluntas sola est, quæ peccat, ita quod tam in actu interiori, quam exteriori imperato sit peccatum. vi, 81, n. 8.
 Voluntas non est proprie capax passionum, sed appetitus solum sensitivus. vi, 196, n. 7.
 Voluntas non potest ferri in malum, sub ratione mali etiam in actu odii. vi, 232, n. 4.
 Voluntas non indiget habitu ad volendum

bonum proprium, et quomodo sit intelligendum. vi, 410, n. 18.

Voluntas respectu boni proprii non est indifferens quoad specificationem, sed quoad exercitium. vi, 415, n. 33; 420, n. 15; 430, n. 20.

In voluntate subjectantur habitus ad dirigendum, et imperandum appetitui, ut passiones moderatas eliciat. vi, 419, n. 12, vide fortitudo, temperantia et virtus moralis.

Non tamen isti habitus sunt virtutes, quia non habent perfectum, et consummatum actum intra voluntate. vi, 421, n. 17; 430, n. 48.

Voluntas quomodo sit capax meriti, et laudis, vide laus et meritum.

Voluntas quas habeat vires, et quomodo illis destituatur per peccatum mortale. vi, 720, n. 6; 738, n. 7; 747, n. 4.

Voluntas in natura lapsa indiget gratia speciali ad dilectionem Dei super omnia efficacem, graves tentationes vincendas, et impletionem omnium mandatorum. vi, 748, n. 7, vide dilectio.

Voluntas habet potentiam libertatis ad omnia bona opera (hoc est contra Lutheranos) non tamen habet potentiam firmitatis, seu vires sine gratia ad illa; et hoc est contra Pelagianos. vi, 757, n. 3.

Voluntas ut cogatur a Deo debet privari indifferentia iudicii, quæ est origo indifferentiæ voluntatis; unde non cogitur per motionem physicam, quin potius illa conservatur libertas. vi, 844, n. 18.

Voluntas non addit aliquid objecto fidei ex parte veritatis; bene tamen ex parte convenientiæ. vii, 79, n. 7.

Voluntatis actus ita necessario requiritur ad credendum quod nullo modo suppleri potest. vii, 79, n. 7, vide pia affectio.

Voluntas tripliciter se potest habere circa omissionem, et homicidium ex illa secutum. vii, 586, n. 8.

Voluntas a nullo motore extrinseco præter Deum potest moveri. vii, 734, n. 3.

Ut moveatur voluntas ad actum deliberatum, præter actum indeliberatum indiget peculiari auxilio, quo efficaciter præmovetur a Deo ad deliberate volendum. vii, 734, n. 5.

Voluntas movet cæteras potentias quoad exercitium. vii, 749, n. 23.

Divina voluntas efficax dicitur, secundum quod intendit ordinari aliquid in finem, et simuleventum ad finem. viii, 93, n. 13.

Voluntas divina distinguitur a creata in sua efficacia. viii, 94, n. 15.

Voluntas beati circa factibilia a se semper impletur, non tamen circa faciendia per alios. viii, 469, n. 14.

VOLUPTAS.

Voluptas nequit esse beatitudo, vide divitiæ, fama, honor et potestas.

VOTUM.

Qui ex voto jejunare tenetur aliquo die etiam si in illo incidat vigilia, satisfacit unico jejunio. vii, 822, n. 4.

Ad votum non sufficit propositum voluntatis, sed requiritur promissio rei quæ votetur. vii, 834, n. 5.

Qui sciens naturam promissionis, et obligationem esse inseparabilem a voto, si intendit promittere, etiamsi non habeat animum se obligandi, manet obligatus. vii, 839, n. 7.

Voti obligatio semel facti non pendet ex voluntate voventis, sed sequitur ad ipsum jure naturali et divino. vii, 840, n. 2.

Non sufficit ad votum semiplena deliberatio. 840, n. 3.

Neque requiritur plenissima, etiam ad votum solemne religionis, sed sufficit plena. vii, 840, n. 4.

Non tenetur servare votum, qui dubius est de plena deliberatione, et fit æquale dubium pro utraque parte. vii, 844, n. 16.

Votum peccandi venialiter per se loquendo est peccatum mortale. vii, 844, n. 1.

Votum de re indifferenti ad bonum vel malum morale, non est votum. vii, 846, n. 6.

Res tamen indifferens ex sua specie, si in individuo determinatur ad bonum, est materia voti. vii, 846, n. 7.

Si tamen illi deficiat ratio boni, cessat obligatio voti. vii, 846, n. 8.

Ea quæ cadunt sub præcepto, possunt esse materia voti. vii, 846, n. 1.

Votum non peccandi mortaliter est validum, licet sit periculosum illud vovere. vii, 847, n. 5.

Votum autem de non peccando nec etiam venialiter, non est validum. vii, 848, n. 6.

Validum autem erit hoc votum si fiat de vitando aliquo veniali, si facile vitari possit. vii, 848, n. 6.

Votum factum propter malum finem de re tamen quæ est in consilio, quando et quomodo obliget. vii, 848, n. 2.

Quando votum est de re bona, ordinatur tamen in pœnam peccati, aut præservationem illius, validum est. vii, 849, n. 4.

Idem dicendum quando est de re bona, quæ conjuncta est peccato, non tamen ad illud refertur. vii, 849, n. 5.

Votum de re quæ formaliter opponitur consilio, non est validum. vii, 849, n. 2.

Imo est peccatum veniale. vii, 849, n. 2.

Votum de re sub consilio, quæ est impossibilis cum aliis rebus perfectioribus, non tamen est impedimentum ad illa assequenda, validum est. vii, 850, n. 4.

Votum de contrahendo matrimonium, etiam cum animo illud non consummandi, est nullum. vii, 850, n. 5.

Qui nimium tentatur a venereis si emittat votum simplex religionis, non tenetur illud implere, si prudenter intelligat religionem non sibi profuturam, sed potius nocituram. vii, 850, n. 6.

Tenetur tamen ut maxime secutum dispensationem petere. vii, 850, n. 6.

Secus est si votum solemne emittat. vii, 425, n. 6.

Nullum fit votum in baptismo. vii, 852, n. 11.

Votum semper obligat ad sui observantiam ex genere sub mortali. vii, 853, n. 1.

Quæ observantia pertinet ad primum præceptum decalogi. vii, 853, n. 1.

Votum de re levi quando res levis est pars alterius materiæ majoris promissæ, non obligat sub mortali. vii, 854, n. 5.

Imo neque etiam si sit totalis materia, ordinata tamen immediate in cultum Dei. vii, 854, n. 5.

Si autem talis materia ordinetur in utilitatem proximi, si perveniat ad materiam gravem ex multiplicatione omissionum, erit peccatum mortale. vii, 854, n. 6.

Potest contingere quod id quod ante votum solum erat peccatum veniale, vel nullum peccatum, sit post votum mortale. 855, n. 9.

Si autem votum fiat secundum communem modum vovendi, non tenetur vovens adire omnes religiones. vii, 862, n. 3.

Quod etiam intelligitur si impedimentum resurgat post votum emissum. vii, 862, n. 4.

Id quod impediret, seu tolleretur obligationem voti antequam fieret, deobligat ab ejus executione, si postea eveniat. vii, 862, n. 4.

Si tamen impedimentum tolleretur solum ante votum rationem, etiamsi superveniat facto voto, manet obligatio. vii, 862, n. 4.

Votum religionis, et votum perseverandi in illa, sunt omnino idem. vii, 864, n. 4.

Votum vovens dare centum si non potest nisi decem dare; tenetur ad decem. vii, 866, n. 10.

Votum non nubendi, et votum castitatis non sunt idem, et ideo ex vi voti non nubendi non tenetur homo castitatem servare. vii, 866, n. 2.

Votum non nubendi non est papæ reservatum. vii, 866, n. 2.

Votum mulieris non nubendi ut placeat lenoni, vel ut facilius scortetur, non est validum. vii, 867, n. 4.

Votum personale non transit per se loquendo in aliam personam. vii, 868, n. 7.

Unde si aliqua communitas voveat jejunium verbi gratia, non obligant ex vi voti successores, poterunt tamen obligari ex consuetudine. vii, 868, n. 7.

Votum reale transit in successores et hæredes, etiamsi testator nihil de hoc exprimat. vii, 868, n. 8.

Vota mixta, si in illis principalis ratio est personalis, idem est dicendum ac de personalibus. vii, 868, n. 9.

Si autem principalis ratio fuerit realis, idem est dicendum ac de realibus. vii, 868, n. 9.

Votum emittere, utile est per se loquendo. vii, 869, n. 10.

Ut votum sit opus virtutis tres conditiones requiruntur sicut ad juramentum. vii, 670, n. 5.

Transgrediens votum de re quæ alias erat in præcepto, duplici peccato peccat. vii, 871, n. 1.

Transgrediens vero illud votum quando est de re tantum sub consilio, unico peccato peccat. vii, 871, n. 2.

Votum est actus patriæ, seu religionis. vii, 872, n. 5.

Qua ratione votum fiat sanctis. vii, 872, n. 6.

Solemnitas voti non consistit in aliqua benedictione, seu traditione externa. vii, 874, n. 2.

Neque in hoc quod impediatur matrimonium contrahendum, et dirimat contractum. vii, 874, n. 2.

Sed consistit in solemnitate vel in omnimoda traditione, vel saltem in traditione ad aliquem specialem cultum. vii, 874, n. 2.

Votum clericale solum est solemne extrinsece, et ex statuto Ecclesiæ. vii, 875, n. 6.

Vota a religioso emissa, vide religiosus.

Votum solemne quod fit in susceptione sacri ordinis etiamsi fiat a puero ante annos pubertatis, est validum. vii, 880, n. 5.

In voto potest fieri dispensatio. vii, 881, n. 1.

Imo, et in voto quod in susceptione ordinis sacri fit. vii, 881, n. 2.

Quando votum commutatur, tenetur qui

emisit illud, servare materiam in quam commutatur ex vi voti. vii, 882, n. 6.
 Votum solemne religionis dispensari non potest a papa. vii, 884, n. 2.
 Circa irrationem votorum, vide dominus maritus, parens et praelatus.
 Votum de quo est dubium, an emissum fuerit ante annos pubertatis, vel intra, ante pubertatem emissum fuisse reputandum est, et sic poterit irritari a parente, vel tutore. v, 153, n. 34.
 Votum castitatis, de quo est dubium, an castitatis perpetuæ, aut temporalis sit, ad temporalem tantum obligat post factam sufficientem diligentiam. v, 153, n. 34.
 Votum simplex ex metu gravi factum non invenitur expresse irritum jure positivo, et quare. Bene tamen votum solemne. v, 441, n. 37, vide contractus.
 Votum virginittatis, vide matrimonium et virginitas.
 Votum vitandi omnia peccata venialia collective non est validum; bene tamen vitandi divisive. vi, 780, n. 14.
 Votum quando post factam sufficientem diligentiam, manet adhuc dubium an factum fuerit, vel non: non obligat. vi, 135, n. 21; 153, n. 30, vide contractus, dubito et lex.

VOVEO.

Vovens si non intendat promittere nec se obligare, neque servare quod promittit, nullum facit votum. vii, 836, n. 1.
 In foro tamen exteriori sic vovens compellitur adimplere votum, et tenebitur Ecclesiæ obedire ratione scandali. vii, 836, n. 1.
 Vovens si habeat intentionem vere promittendi, et se obligandi, etiamsi non habeat propositum servandi promissum, verum, facit votum quoad substantiam. vii, 837, n. 3.
 Vovens absque animo se obligandi, quia per ignorantiam existimat obligationem non esse intrinsecam voto, non emittit verum votum, nec manet obligatus. vii, 838, n. 5.
 Si quis voveret ex ignorantia alicujus gravissimæ circumstantiæ, quam si cognosceret non voveret, non manet obligatus. vii, 838, n. 5.
 Licite potest quis vovere se non facturum deinceps aliquid quod bonum est, et cadit sub consilio, nisi adhibitis certis circumstantiis. vii, 850, n. 3.

Si quis voveat non vovere nisi cum tali circumstantia, adhuc tamen si aliquid voveat tali circumstantia omissa, validum erit. vii, 850, n. 3.
 Qui vovet non mentiri, si postea mentiatur, non peccat mortaliter. vii, 856, n. 1.
 Si ille qui vovet religionem habeat intentionem expressam adeundi omnes, tenetur omnes adire per se loquendo quoadusque recipiatur in aliqua. vii, 861, n. 2.
 Aliquando per accidens potest non obligari, et quare. vii, 861, n. 2.
 Si vovens religionem habeat impedimentum perpetuum ad religionem, excusatur ab obligatione voti. vii, 862, n. 4.
 Si vovens religionem habet impedimentum temporale, debet facere quod est sibi possibile ut tollatur. vii, 862, n. 5.
 Si autem non admittitur in illis ubi viget observantia regularis, licet admittatur in aliqua valde laxa ubi non est observantia, non tenetur vovens illam intrare. vii, 863, n. 6.
 Si admissus in aliqua durante anno probationis prudenter cognoscat se ineptum religioni, excusatur ab adimplerione voti quod vovit. vii, 863, n. 6.
 Vovens religionem, et illam non ingrediens ob aliquod impedimentum, non tenetur ex vi voti castitatem servare. vii, 864, n. 5.
 Quod etiam est verum si post vovit ducat uxorem, etiamsi ducendo peccet. vii, 864, n. 6.
 Qui vovet virginittatem regulariter vovet eam ex affectu ad castitatem perpetuam; unde etiam promittit castitatem. vii, 866, n. 10.
 Et ita si semel amittat virginittatem, tamen manet obligatus ad castitatem quam vovit. vii, 866, n. 11.
 Si tamen detur quod mulier voveat virginittatem, ita ut solum intendat primum congressum cum viro vitare, semel amissa non tenetur ad castitatem ex vi voti. vii, 866, n. 11.
 Si vovens jejunium pro aliquo tempore propter sanctitatem illius, transacto illo, licet peccet non adimplendo, non tenetur jejunare. vii, 867, n. 5.
 Si vero tempus respiciat tamquam mensuram actionis, etiam illo transacto manet obligatus ad quod vovit. vii, 867, n. 5.
 Si vovens tempus non determinet et votum est conditionale, non obligat nisi impleta conditione. vii, 867, n. 5.
 Si autem est vovens absolute, quantocius attentis omnibus circumstantiis tenetur implere votum. vii, 867, n. 5.

VOX.

Voces ad quid institutæ et quid repræsentent. iii, 849, n. 5.
 Vox formatur intra palatum etiam impedito aere externo. v, 343, n. 31.
 Vox quomodo a corporibus beatorum formetur. v, 340, n. 22.

VULGATA.

Vulgata editio duplex facta est, una vetus, cujus auctor ignoratur, alia nova a S. Hieronymo. vii, 281, n. 38.
 Editio vulgata in omnibus recipienda est. vii, 283, n. 41.

VULNERATIO.

Et habenda pro legitima. vii, 267, n. 7.
 Post correctionem Sixti et Clementis VIII, secundum omne quod includit omnibus aliis vulgata præferenda est. vii, 290, n. 57.
 Vulneratio cordis est effectus amoris, qua quis aperit animum alteri ut locum in corde habitat. vi, 208, n. 9, vide liquefactio.

VULTUR.

Vultures a longe, quo non potest pervenire exhalatio odorifera, cadavera odorant. v, 339, n. 19.

W.

WICLEPHUS.

Wiclephi hæresis circa sacras Scripturas refertur. vii, 266, n. 4.

Z.

ZELUS.

Zelus est effectus amoris, qui maxime datur

inter conjuges; et erga amicos etiam. vi, 208, n. 8.
 Zelus de excellentia aliqua continetur sub invidia. vi, 217, n. 15.